

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404190128/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»Tror du snart, du skal iland?«

Han saa' ulykkeligt paa hende, men svarede ikke.

»For ser du,« vedblev hun, »naar du er søsyg, saa gynger hele Huset under os, og maaske ogsaa Søsyge er smitsom.«

Han saa' uforstaaende hen paa hende, men sagde intet. Og hun blev ved at tale med en underlig tynd Stemme, der forskrækkede hende selv:

»Har du ikke lagt Mærke til, at vi er blevene saa ene i den sidste Tid?«

»Ene! Hvordan mener du?«

»Ganske bogstaveligt. Vore faa Venner bliver borte — synes jeg.«

Han svarede med et halvt Smil:

»Er det Rotterne, der forlader det synkende Skib?«

»Aa, Erik,« sagde hun, »hvor gider du sige slikt.«

»Om Forladelse,« svarede han — »jeg er saa tosset. Men du har vist Ret. Er det dog ikke tilfældigt?«

Det slog hende imidlertid, at hun havde mere Ret, end hun selv havde tænkt. Maaske

var Baltzer optaget af Tournéeforberedelser. Men Thuro, han kom jo heller ikke.

Hun svarede:

»For éns Vedkommende tror jeg ikke, det er tilfældigt.«

»Saa! Hvem da?«

»Frahm.«

Han saa' paa hende, og hans Blik gled søgende bort fra hende, inden han spurgte:

»Hvorfor mener du?«

Hun tøvede.

»Det er underligt at sige — men jeg har ment det rigtigst alligevel.«

»Hvilket?«

»Jeg tror, at Frahm er forelsket,« det kom ganske klart og ligefrem.

Erik blev bleg. Men han spurgte roligt:

»Har han sagt dig det?«

»Nej — ikke med et eneste Ord. Jeg troede at forstaa det gennem noget, han fortalte, og ved hans Væsen. Det var sidst, da jeg besøgte ham med Dorothea, Maaske fik han ogsaa den Tro, at jeg havde mærket en lille Forandring hos ham. Siden har han